

Arrest

**nr. 65 551 van 12 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 2 december 2009.

1.2. Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot onontvankelijk verklaren van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.09.2008 werd ingediend, en op datum van 02.12.2009 werd geactualiseerd, door :

M., S. (R.R.: ...) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Iran

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een kopie voor van haar shenaznameh dat haar identiteit zou bewijzen. Na studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat er twijfels bestaan omtrent dit document en de vermelde identiteitsgegevens van betrokkene. Er werd namelijk reeds een kopie van hetzelfde identiteitsboekje voorgelegd tegenover het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen in haar 1ste asielprocedure d.d. 13.11.2000. Het CGVS merkt hierover op datum van 22.01.2009 op:

"Bijkomend dient ten slotte nog een opmerking gemaakt te worden i.v.m. de kopie van de eerste bladzijde van uw shenaznameh die u hebt neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. [...] Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-Generaal, waarvan eveneens een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het identificatienummer dat zich bevindt op de tweede bladzijde van de shenaznameh bestaat uit één tot vijf cijfers. Uw persoonsnummer bedraagt echter tien cijfers gescheiden door twee spaties hetgeen vragen doet rijzen over de identiteitsgegevens die u aan de Belgische asielinstanties hebt verschaft."

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. x nr. 10.12.2007). Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08.02.2011.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Voorts wordt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout verweten. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"3.1 Enig middel: inbreuk op artikel 9bis Vw en 62 Vw, alsook schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht; miskennen van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout

A. Principes

Artikel 9 bis Vw (ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980) voorziet een uitzondering op het principe vermeld in artikel 9 lid 1 (de machtiging) en lid 2 (de regel) Vw, waarin wordt gesteld dat een aanvraag tot machtiging voor verblijf voor meer dan drie maanden in principe moet aangevraagd worden in de Belgische ambassade in het land van oorsprong.

De uitzondering bestaat erin dat "in buitengewone omstandigheden" en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis Vw bevat dus, naast het bestaan van de buitengewone omstandigheid, een tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, nl. moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument.

Het basisprincipe hierbij is dat naar de doelstelling van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet gekeken worden en dus moet geoordeeld worden of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan.

Normaal gezien volstaat het om bij een aanvraag ogv artikel 9bis Vw enkel een kopij van het identiteitsdocument bij de aanvraag toe te voegen, zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007. (zie RVV 25 juli 2008, nr. 22.046 en RVV 27 februari 2009, nr. 23.891).

B. Toepassing in concreto

1^e onderdeel: schending van artikel 9 bis Vw

De aangevochten beslissing dd. 24/02/2011 stelt dat het verzoek, gebaseerd op artikel 9 bis Vw, onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie —en Asielbeleid van 24 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster het volgende overwogen: "de aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis § 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15/09/2006.

Betrokkene legt een kopie voor van haar shenaznameh dat haar identiteit zou bewijzen. Na studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat er twijfels bestaan omtrent dit document en de vermelde identiteitsgegevens van betrokkene. Er werd namelijk reeds een kopie van hetzelfde identiteitsboekje voorgelegd t.g.o. de Commissaris — Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen in haar eerste asielpprocedure dd. 13/11/2000.

Het CGVS merkt hierover op datum van 22/01/2009 op:

"Bijkomend dient tenslotte nog een opmerking gemaakt te worden i. v. m. de kopie van de eerste bladzijde van uw shenaznameh die u hebt neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Uit de informatie aanwezig op het CGVS, waarvan eveneens een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het identificatienummer dat zich bevindt op de tweede bladzijde van de shenaznameh bestaat uit één tot vijf cijfers. Uw persoonsnummer bedraagt echter 10 cijfers, gescheiden door twee spaties, hetgeen vragen doet rijzen over de identiteitsgegevens die u aan de Belgische asielinstanties hebt verschaft.

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. x dd. 10/12/2007). Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld"

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 24/02/2011 bestaat er aldus in dat er omtrent de identiteit van verzoekster onzekerheid is.

Niettegenstaande bovenvermelde argumentatie van tegenpartij, is verzoekster deze mening niet toegedaan.

Zo meent verzoekster vooreerst dat er, bij nalezing van de bestreden beslissing, door tegenpartij geen betwisting is dat er effectief een kopij van haar identiteitsboekje (shenaznameh) bij haar regularisatieaanvraag werd overgemaakt.

Verder leest men in de bestreden beslissing dat een kopie van hetzelfde identiteitsboekje (shenaznameh) reeds in haar 1^e asielpprocedure dd. 13/11/2000 werd voorgelegd.

In de motivering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij vast dat er echter twijfels bestaan omtrent dit document en de vermelde identiteitsgegevens van verzoekster.

Hiervoor verwijst tegenpartij naar de laatste opmerking die de CGVS in het kader van haar tweede asielaanvraag 20/11/2008 heeft gemaakt, nl. dat het identificatienummer dat zich bevindt op de tweede bladzijde van de shenznameh, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, uit één tot vijf cijfers moet bestaan. Haar persoonsnummer bedraagt echter 10 cijfers, gescheiden door twee spaties, hetgeen vragen doet rijzen over de identiteitsgegevens die zij aan de Belgische asielinstanties hebt verschaft.

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag inderdaad een kopie heeft neergelegd van haar identiteitsboekje. Dit evenwel zonder bijhorende vertaling. Zoals zo vele andere asioldossiers werd er dan maar ter plaatse bij het gehoor van verzoekster bij de CGVS door de aanwezige tolk Farsi een vertaling op de kopij van het neergelegde identiteitsdocument neergeschreven.

(zie bijlage, stuk 3)

Welnu, verzoekster meent dat zij deze bovenstaande bevindingen van de CGVS kan weerleggen door vooreerst te wijzen op het feit dat er reeds bij de gemaakte vertaling (in 2000) vooreerst al 2 vertaalfouten terug te vinden zijn.

Zo is haar geboortedatum niet correct vertaald (men leest 13/03/1340) terwijl dit eigenlijk 04/03/1340 moet zijn.

Verzoekster brengt 2 (!) beëdigde vertalingen naar voor waaruit blijkt dat haar geboortedatum 25/05/1961 (04/03/1340) is. Indien men 9 dagen optelt, komt men aan 03/06/1961 (ofte 13/03/1340), datum die door de asielinstanties altijd weerhouden werd. Verzoekster legt hierbij (voor de gemakkelijheid) ook een kopij van een Perzische kalender neer.

(zie bijlage, stukken 4 en 5)

Ook mbt haar identificatienummer bemerkt verzoekster dat er een vertaalfout is gebeurd. 290-022312-1, terwijl er bij de vertaling op het CGVS 290-022313-1 vermeld staat.

(zie bijlage, vgl stuk 3 met stuk 4a-c)

Dit persoonsnummer, bestaande uit 10 cijfers, waarnaar de bestreden beslissing refereert, is een nationaal identiteitskaartnummer dat ook zo wordt vermeld op het identiteitsboekje en ook zo is vertaald.

(zie bijlage, stuk 4a-c)

Of het nummer nu bovenaan staat of onderaan op de tweede bladzijde van de shenaznameh, doet er volgens verzoekster niet toe, want indien dit nationaal identiteitskaartnummer ergens vermeld wordt, wordt steeds verduidelijkt dat het om dit nummer gaat.

Verzoekster meent dat de zogenaamde 'documentaire ontvankelijkheidsgrond' van artikel 9bis niet verhindert dat vreemdelingen een zelfde stuk (in casu kopie van 1 e blz van identiteitsboekje) neerleggen dat zij reeds eerder voorgelegd hebben ter ondersteuning van een eerdere aanvraag ogv artikel 9bis Vw, dan wel bij eerdere asielaanvragen.

Precies omdat er t.t.v. haar eerste asielaanvraag een vertaling door de CGVS zélf werd gemaakt, heeft verzoekster geen vertaling bij haar regularisatieaanvraag overgemaakt.

Zij heeft dit thans wel bij haar actualisatie dd. 02/12/2009 per fax gedaan, doch dit blijkt, na nazicht, niet om de vertaling van het identiteitsdocument te gaan.

Evenwel meent verzoekster dat tegenpartij m.b.t. dit specifiek aspect van beëdigde vertaling niet kan stellen dat deze vertaling ook door verzoekster diende overgemaakt te worden, daar er in de bestreden beslissing hier nergens met een woord over gerept wordt. En dit precies omdat de CGVS al in feite een vertaling had gemaakt !

Verzoekster meent aldus indien er hieromtrent onduidelijkheid (authenticiteit/vertaling, ...) bestond dat tegenpartij er op haar beurt op zijn minst verzoekster hierover had moeten aanspreken. Immers werd er in de 2,5 (!) jarige periode aan haar nooit gevraagd om haar origineel identiteitsdocument te vertonen.

Nochtans doet zij dit wel in andere regularisatiedossiers ...

Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat tegenpartij — overeenkomstig punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf

van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, een woonstcontrole georganiseerd heeft om te controleren of verzoekster in het bezit is van de originele documenten.

Verzoekster is hierin formeel en bevestigd dat zij in het bezit is van haar originele shenaznameh !!

Tenslotte maakt verzoekster de bedenking omtrent die zogenaamde informatie waarover het CGVS beschikt. In het verleden is het al vaak in Iraanse asiële dossiers gebeurd dat men bij neerlegging van documenten door de asielzoek(st)er, deze op haar authenticiteit gecontroleerd werden door 2 Teheraanse advocaten. In het administratief dossier is er enkel de informatie van 05/06/2006 van de Canadese asielinstanties omtrent de shenaznameh terug te vinden.

De bestreden beslissing is door tegenpartij genomen op 24/02/2011 (bijna 5 jaar later) waardoor verzoekster zich toch ernstige vragen stelt naar de actuele informatie omtrent het gebruik van Iraanse identiteitsdocumenten.

En dit nog meer daar er ook een nieuwe shenaznameh in gebruik is geworden waarop ondermeer ook de tien cijferige nationale code op vermeld staat.

De dochter van verzoekster is hiervoor zelfs naar de Iraanse Ambassade geweest om deze nieuwe informatie te laten attesteren, doch heeft enkel een certificaat van geboorteakte verkregen.
(zie bijlage, stuk 6)

Verzoekster meent aldus dat de bestreden beslissing artikel 9bis Vw geschonden is doordat tegenpartij op een kennelijk onredelijke wijze stelt dat er aan haar identiteit getwijfeld kan worden.

Dat dit eerste onderdeel van dit middel gegrond is.

2^e onderdeel : schending van het zorgvuldigheids —en evenredigheidsbeginsel, alsook van een manifeste beoordelingsfout

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen rekening te willen met alle gegevens van het dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken.

Immers mag uit de bestreden beslissing alsook uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijken dat tegenpartij een bijkomend onderzoek van de onduidelijkheid omtrent de shenaznameh diende te voeren, door aan verzoekster zelf de originele documenten op te vragen. Temeer daar zij bij haar regularisatieaanvraag een kopij van haar shenaznameh heeft toegevoegd en aldus voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Daarnaast is er ook het ontbreken van het organiseren van enige woonstcontrole door tegenpartij en dit met het oog op verzoekster in het bezit is van originele documenten.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding (foute vertalingen door een tolk bij de CGVS) tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster is dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan en dat er aldus een manifeste beoordelingsfout door tegenpartij is gemaakt.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3^e onderdeel: schending van artikel 62 Vw en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De materiële motieven, zoals zij in de formele motivering zijn uitgedrukt, zijn in feite en in rechte fout.

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1 e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoekster de mening toegedaan is dat tegenpartij onterecht in haar hoofde de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde heeft willen toepassen en hierbij tekort is geschoten in haar motiveringsplicht, daar deze motivering niet afdoende is.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

Immers blijkt de motivering van de bestreden beslissing niet correct te zijn waar ze stelt:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch ...".

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er ook sprake is van schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vw.

'Diane MAREEN, Het motiveringsbeginsel', in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Algemene reeks Administratieve Rechtsbibliotheek, nr. 1, Die Keure 2006, p. 153, randnummer 208.

Zie arrest RvV dd. 28/08/2008 nr. 27.055, overweging 2.3. blz 7.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de vaststelling dat twijfels bestaan omtrent de identiteitsgegevens van verzoekster en haar shenaznameh. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij deze motieven kent, zodat ook op dat vlak aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Waar verzoekster aanvoert dat de motivering niet afdoende is omdat ze niet correct is, wordt verwezen naar wat volgt.

2.3. In zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden vastgesteld dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

2.6.1. Verzoekster stelt in essentie dat ten onrechte wordt gesteld dat haar identiteit onzeker is, en dat de vertaling van haar identiteitsboekje tijdens haar gehoor naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, vertaalfouten bevat, waarna zij deze uitgebreid toelicht. Daargelaten de vaststelling dat de beslissing van 22 januari 2009, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het arrest nr. 25 884 van 9 april 2009 geen opmerkingen werden gemaakt over de thans hernomen passage eruit, ziet de Raad niet in hoe vertaalfouten die door de tolk bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gemaakt een invloed zouden kunnen hebben op de vaststelling, in de bestreden beslissing en onder verwijzing naar de beslissing van de Commissaris-generaal, dat verzoeksters persoonsnummer tien cijfers bedraagt, gescheiden door twee spaties, terwijl het uit één tot vijf cijfers dient te bestaan. Een andere vertaling, al dan niet door verzoeksters eigen vertaler, kan deze vaststelling op geen enkele wijze beïnvloeden, zo evenmin het argument dat nooit werd gevraagd om het originele identiteitsdocument te tonen, noch tijdens de procedure, noch tijdens een woonstcontrole. Verzoekster doet immers zelf gelden dat zij een kopie voorlegde van haar originele shenaznameh, zodat de discrepantie tussen het nummer in haar identiteitsboekje en de informatie waarnaar door de verwerende partij wordt verwezen, niet zou kunnen worden verklaard, noch opgeheven door voorlegging van het originele stuk. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij verzoekster hierop had moeten aanspreken, nu zij hier reeds van op de hoogte was middels kennisname van de beslissing van de Commissaris-generaal waarnaar wordt verwezen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op die gronden is dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Overigens blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte en op haar persoon betrekking hebbende stukken dat telkens hetzelfde tiencijferige identificatienummer wordt weergegeven, terwijl het precies deze cijfercombinatie op grond van de informatie waarop de bestreden beslissing werd gebaseerd, niet aannemelijk is.

2.6.2. In zoverre verzoekster bedenkingen uit omtrent de zogenaamde informatie waarover het CGVS beschikt, omdat ze enkel gebaseerd is op informatie van 5 juni 2006 van de Canadese asielinstanties, terwijl de bestreden beslissing bijna vijf jaar later is genomen, zodat de actualiteit van de informatie van 2006 in vraag kan worden gesteld, stelt de Raad vast dat, niettegenstaande het verzoekster vrij staat deze informatie te weerleggen aan de hand van concrete elementen, zij zich beperkt tot het maken van allusies, zonder meer. Dit volstaat uiteraard niet om het motief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoeksters argument dat er inmiddels een nieuwe shenaznameh in gebruik is geworden waarop onder meer de tiencijferige nationale code vermeld staat, doet hieraan geen afbreuk. Immers legt zij hiervan geen enkel bewijs voor. De geboorteakte die verzoeksters dochter heeft ontvangen toen zij deze nieuwe informatie wilde gaan laten attesteren bij de Iraanse Ambassade houdt evenmin een dergelijk bewijs in, gezien deze akte is gebaseerd op en een vertaling van de originele shenaznameh, zoals erop staat vermeld, en de vaststelling blijft dat het identificatienummer in dit boekje –weze het nu het origineel of een kopie ervan- niet te rijmen werd geacht met de informatie in het administratief dossier.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die een vrijstelling op dat vlak toelaat, nu er twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van de shenaznameh en de identiteitsgegevens. Immers, aangezien er onduidelijkheid is over de authenticiteit van het document, kan niet worden vastgesteld of verzoekster daadwerkelijk de identiteit heeft die ze beweert te hebben en kan het stuk niet worden beschouwd als een document in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden dat de motivering niet correct en dus niet afdoende is.

2.8. Ten slotte, wat de opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit de voorgaande analyse van de grieven van verzoekster blijkt dit geenszins het geval.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS